

ע"פ 1129/20 - יוסי נחמיאס נגד הוועדה המקומית לתכנון ובניה גבעתיים

בית המשפט העליון

ע"פ 1129/20

לפני:

כבוד השופט י' אלרון

המערער:

יוסי נחמיאס

נגד

המשיבה:

הוועדה המקומית לתכנון ובניה גבעתיים

ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי תל אביב-
יפו ב-עתפ"ב 19-04-35764 מיום 30.1.2020 שניתנה
על ידי כב' השופט א' הימן

בשם המערער:

עו"ד עברי ישעיהו

בשם המשיבה:

עו"ד טוביה ילון

פסק הדין

1. לפניי ערעור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (עתפ"ב 19-04-35764; השופט א' הימן) מיום 30.1.2020 בעניין הארכת מועד לביצוע צו להריסת חריגות בנייה בביתו של המערער.
2. המערער הקים ללא היתר חריגות בנייה שונות על גג דירתו לפני למעלה מ-25 שנה, מאז הורשע על כך וחויב בצו להרוס את חריגות הבנייה (בשנת 1994). המערער הורשע עוד פעמיים באי קיום צו ההריסה (בשנים 1998 ו-2013). בקשות שונות להארכת תוקף צו ההריסה ולדחיית ביצועו התקבלו ברובן בהסכמה.

במקביל נפתח בשנת 2013 הליך להכשרת חריגות הבנייה, אולם ביום 22.1.2018 סירבה ועדת הערר להכשיר, אלא אם כן תיהרס מרפסת שנבנתה בדירה ללא היתר או שיתקבל אישור לתוכנית מפורטת המקטינה את קווי הבניין. הוועדה המחוזית לתכנון ולבנייה סירבה ביום 12.8.2019 לאשר תוכנית מפורטת כאמור, ועל החלטתה הוגשה עתירה לבית המשפט לעניינים מנהליים.

3. ביום 21.5.2018 הגיש המערער בקשה להארכת מועד לביצוע צו ההריסה. בית המשפט לעניינים מקומיים בגבעתיים (בע"א 26071-11-18; השופט ש' איזקסון) דחה ביום 14.3.2019 את הבקשה, בהתחשב בזמן הרב שחלף מאז הוצאת צו ההריסה ובכך שהיתר בנייה אינו נראה "בהישג יד". ביצוע ההחלטה נדחה ב-30 יום כדי לאפשר ערעור עליה.

בית המשפט המחוזי דחה את ערעור המערער ביום 29.1.2020 וציין טעמים דומים לאלו שבהחלטת בית המשפט לעניינים מקומיים. הוסף כי טענות על שיקולים זרים של גורמים ברשות המקומית (שעיקרן סכסוך של המערער עם סגן ראש העירייה בעבר) ועל הנסיבות האישיות של המערער (מצבו הבריאותי ומצבו הכלכלי) אינן מצדיקות לעכב עוד את ביצוע צו ההריסה.

4. בעקבות זאת ביקש המערער לעכב את ביצוע ההחלטה ולהאריך את התליית צו ההריסה עד שיגיש לבית משפט זה בקשת רשות לערער, וצוין כי המועד האחרון להגשתה הוא 15.3.2020.

בית המשפט המחוזי קבע ביום 30.1.2020 כי ביצוע פסק הדין יעוכב עד ליום 12.2.2020.

5. מכאן הערעור שלפניי, שהוגש ביום 11.2.2020, ועניינו עיכוב ביצוע פסק הדין עד להגשת בקשת רשות ערעור – אשר טרם הוגשה.

המערער טוען כי אם יבוצע צו ההריסה והערעור יתקבל, יקשה עליו להשיב את המצב לקדמותו; כי מצבו הרפואי ומצבו הכלכלי קשים; כי השטח מושא צו ההריסה הוא חדר השינה שלו, והנזק מביצוע הצו יהיה בלתי הפיך; וכי סיכויי הערעור טובים.

המשיבה מתנגדת לקבלת הערעור. לעמדתה, הגיעה העת לביצוע צו ההריסה; השגת היתר בנייה אינה קרובה; אין ראייה לכך שנשקלו שיקולים זרים בעניין המערער, וממילא אין בהם כדי לעכב את ביצוע הצו; אף הנסיבות האישיות הקשות של המערער אינן משנות את התוצאה; וסיכויי בקשת רשות הערעור נמוכים.

6. לאחר שעיינתי בכתבי הטענות החלטתי כי הבקשה – שמקורה בבקשה להארכת מועד לביצוע צו הריסה – אינה מצריכה דיון במעמד הצדדים (תקנה 4(ב) לתקנות התכנון והבניה (סדרי דין בבקשות לעניין צו הריסה מינהלי), התש"ע-2010; ע"פ 7138/15 צוקרמן נ' יו"ר הוועדה המקומית לתכנון ובניה תל אביב-יפו, פסקאות 8-10 (3.11.2015); רע"פ 1021/16 גיפשטיין נ' יו"ר הוועדה המקומית לתכנון ובניה תל אביב, פסקה 10 (11.2.2016)).

דין הערעור להידחות.

צו ההריסה שבמוקד הערעור ניתן לפני למעלה מ-25 (!) שנה. המערער נמנע מלהסדיר את חריגות הבנייה במשך כמעט 20 שנה, וניסיונו כשל בערכאות התכנון. אומנם תלויה עתירה מנהלית בעניין, אולם גם אם זו תתקבל, דומה כי היתר בנייה לא יינתן בקרוב (ראו ע"פ 4615/19 עבאסי נ' יו"רהועדה המקומית לתכנון ובנייה בירושלים (17.7.2019)).

הטענה לשיקולים זרים בקשר לצו - בלי להכריע בה לגופה - והנסיבות האישיות של המערער, אשר אכן מכמירות לב, עומדות מהצד השני, אולם בסופו של דבר אינן שקולות כנגד הצורך לבצע סופסוף את צו ההריסה.

7. הערעור נדחה אפוא.

ניתן היום, כ"ח בשבט התש"ף (23.2.2020).

ש ו פ ט
